

၂၀၀၈ ခုနှစ်အတွက် THE MAN BOOKER ဆုရစာအုပ်

THE ARAVIND ADIGA

WHITE TIGER

ကျားဖြူ
သင့်လူ

ကျားဖြူနှင့်ပတ်သက်၍

(၁)

ကာတွန်းဆရာ မောင်ဝဏ္ဏက စာရေးဆရာမင်းလူကို ကျီစယ်ပြီး သူ့သမိန်ပေါ်သွပ် ကာတွန်းတစ်ကွက်မှာ သိမိန်ပေါ်သွပ် ရန်ကုန်ရောက်တော့ ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်ကြီးရှေ့ ရပ်နေတဲ့ ပုံကို ဆွဲခဲ့ဖူးတယ်။ ကြော်ငြာမှာ ရေးထား တာက စာရေးဆရာမင်းလူ၏ ငါခွေး ဝတ္ထုကြီးထွက်ပြီတဲ့ လေ။

(၂)

ခုလည်း အဲဒီ ကာတွန်းနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ။ ဘာသာပြန်စာပေလောကဆိုတာကြီးထဲကို ရောက် လာပြီး မကြာခင်မှာ ဘဲ သင့်လူနဲ့ ငါတို့ စာပေနဖူးတွေ ခူးတွေ တွေ့ရော။ သူတိုက်ပွဲက ပွဲဦးထွက်ထုတ်တဲ့ စာအုပ်က သိတော်မူကြတဲ့ အတိုင်း ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားခဲ့တဲ့ ဆရာပါစကယ်ရဲ့ တစ်အုပ်တည်းသောလက်ရာ အိုဘယ့် အစိမ်းတို့ မြေ၊ အဲဒါပြီးပြီးချင်း ဆွီဒင်ဂျာနယ်လစ် စာရေးဆရာ ဂျိုးနပ်စ်ဂျီနက်ဆင်ရဲ့ ပွဲဦးထွက်လက်ရာ သက်တော် ရာကျော်ရှည်စေသော်၊ အဲဒါပြီးပြန်တော့ ၂၀၀၈ ခုနှစ်မှ ထွက်ထွက်ချင်း မန်းဘွတ်ကာဆုကြီး ဆွတ်ခူးသွားတဲ့ (အဲ ဒီတုန်းက အသက်၃၃ နှစ်သား) အိန္ဒိယသား စာရေးဆရာအာရာဗင်း အဒီဂါရဲ့ ကျားဖြူ ခုစာအုပ်ပေါ့။

သူတို့က ထုတ်သမျှဟာ ကိုယ့်အလျှနဲ့ အင်မတန်ကိုက်တဲ့ အသော့အထွေ အလှောင်အပြောင် နိုင်ငံရေးနောက်ခံခေတ် လက်ရာတွေချည်းမို့ (အဲလို ဖြစ်အောင်လည်း တမင်ရွေးပြန်တာကိုး) ရေးရတာ အင်မတန် ပျောစရာကောင်းလှပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အင်မတန်များ ပြားလှတဲ့ အလုပ်တာဝန်တွေကြားကပဲ ဒီခေတ်ပြိုင်စာ ပေတွေကို ရသမျှအချိန် ကုပ်ကတ်ခြစ်ချုပ်ပြီး နောက်ကရန်သူလိုက်သလို ရေးရင်း တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ထွက်လာ ခဲ့ပါတယ်။

(၃)

ကျားဖြူဆိုတာ နိုင်ငံရေးပါတီကိုပြောတာမဟုတ်၊ သူ့ဝတ္ထုခေါင်းစီး White Tiger ကို တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန် ထားတာပါ။ စဖွင့်ဖွင့်ချင်းကို သို့ ဝန်ကြီးချုပ် ဝမ်ကျားပေါင်ဆိုတဲ့ ပေးစာခေါင်းစီးနဲ့ တွယ်ထည့်လိုက်တော့ မျက်လုံး မျက်ဆန်ပြူးသွားတယ်။ ဘယ်နှာတုန်း။ ဝမ်ကျားပေါင်ရဲ့ မချိုမချည် မျက်နှာကြီးလဲ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာတာပေါ့။ အဲဒီကစလို့ တောက်လျှောက်မနားတမ်း ဝမ်ကျားပေါင်သို့ ပေးစာပုံစံနဲ့ ပထမညကနေ သတ္တမညအထိ ဆက်တိုက် ရေးပြီး အဖွင့်နဲ့ အပိတ်အချိုးညီစွာပဲ ဝတ္ထုကို အဆုံးသတ်သွားခဲ့တယ်။

အဲသလို ဝန်ကြီးချုပ်ဝမ်ကျားပေါင်သို့ ပေးစာရေးသူက ကျားဖြူခေါ် မွန်နားခေါ် ဘယ်လ်ရမ်ဟာလ်ဝေခေါ် တောကြွက်ခေါ် အသောက ရှာမားငါးမည်ရပုဂ္ဂိုလ်ကျော် စွန့်တီးထွင် လုပ်ငန်းရှင်တဲ့ ။

ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့ လားဟယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ဝတ္ထုကိုအရင်ဖတ်ရတယ်။ ထင်ရာမြင်ရာ လျှောက်ရေးထား တာ ဆိုရင်တော့ ဘာကြီးဖြစ်နေနေ မပြန်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ပေါ့။ ဝတ္ထုလည်းဆုံးရော အဲဒီ စာအုပ်ကို

မပြန်ရရင် အသက်မရှင်နိုင်လောက်အောင် ပြန်ချင်စိတ်
ငယ်ထိပ်တက်ပြီး ထွန့်ထွန့်လူးသွားတော့တယ်။

(၄)

ဒါကိုရေးရင်းနဲ့ ဆရာမြသန်တင့်ဘာသာပြန်တဲ့ ပြင်သစ်ကြီးဒေါမနစ်လာပီရေးရဲ့ သုခမြို့တော်ကို ပြန်သတိ ရလာတယ်။ ပိုလန်သား ခရစ်ယာန် သာသနာပြုဘုန်းတော်ကြီးရယ်၊ အရှေ့ကမ္ဘာကို ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ်လို့ ထင်မှတ်မှားပြီး ရောက်လာခဲ့တဲ့ အမေရိကန်ဆရာဝန်လေးရယ် ၊ နှစ်ယောက်သား ကလကတ္တားက အိန္ဒိယနင်းပြား တွေကို အံ့ဖွယ်ဂရုဏာတရားနဲ့ ကိုယ်ကျိုးစွန့် ကယ်တင်မှုတွေအကြောင်းကို မာသာထရီဇာလို တကယ်ရှိတဲ့ လူမှုရေးသူတော်စင်ကြီးနဲ့ ယှက်ရှယ်ရေးထားခဲ့တာ ။

သုခမြို့တော်ရဲ့ အသက်ဟာ လန်ချားသမား ဟာစရီးပါး၊ အမွဲတကာ ထဋ်ခေါင်တို့ ရဲ့ ဘိုးအေ၊ ဖွတ်ကျား ကျောမွဲ၊ ပလက်ဖေါင်းခေါင်းအုံး လူတန်းစား ဟာစရီးပါး၊ တောမှာ လယ်စိုက်နေရင်း သရောကြီးခိုင်းလို့ မြို့ကြီး မဟာကလကတ္တားကို မျှော်လင့်ချက်တစ်ခွဲသားနဲ့ ဇနီးမယား သမီးသားတွေ အကုန်ခေါ်ပြီးတက်၊ ကိုယ်စွမ်းရှိ သလောက် မစွမ်းကုန်ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသောက်ပေမဲ့ လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုး၊ လန်ချားကိုဆွဲ မာန်ကိုခဲ ပြီး အားကြိုးမာန်တက် လုပ်ပေမဲ့ ခါးလှဖို့ အသာထား၊ ဝမ်းဝဖို့ တောင် နပ်မမှန်ရှာ၊ ငတ်အားကြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းထုပ်ရောင်းဖို့ ကြို၊ သွေးပွဲစားကတစ်ဆင့် သွေးရောင်း ၊ တီဘီစွဲ၊ သမီးအတွက် ဒေါင်ရီကြေးကမရှိ၊ နောက်ဆုံး ဝေဒနာအပြည့်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မသေခင် ပွဲစားလက်အပ်ပြီး အရိုးရောင်းစားလိုက်ရရှာတဲ့ လူ့အောက်

တန်းစား ဟာစရီးပါး။ သုခမြို့တော်က ဇာတ်လမ်းကို ဒီလိုခင်းကျင်းတယ်။ လှိုက်ကနဲခံစားရပြီး ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ခါခါချရလောက်အောင် ထွက်ပေါက်မပေးဘဲ တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် ညှစ်တဲ့ ဝတ္ထုမျိုး။

ကျားဖြူကတော့ ဂါယာ၊ ဒန်းဘက်၊ ဒေလီ၊ ဘန်ဂလို မြို့စဉ်တန်းကို အခြေခံထားတဲ့ လန်ချားသမားရဲ့ အိမ်တော်ပါ ကျွန်ဒရိုင်ဘာ ဘယ်လ်ရမ်ဟာလ်ဝေရဲ့ ဇာတ်လမ်း၊ သုခမြို့တော်လို တတိယလူက ပြောပြတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို သူကိုယ်တိုင် တရုတ်ဝန်ကြီးချုပ်(ဟောင်း) ဝမ်ကျားပေါင်ဆီ စာရေးပြောတဲ့ သဘောခင်းကျင်းထားတယ်။ စာရေးတယ်ဆိုတာတောင် သူက ဝမ်ကျားပေါင်ကို စွန့်ဦးတီထွင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်း သင်ကြားပေးတာဆိုတဲ့ ပုံမျိုး ခပ်ကျော့ကျော့ ခပ်ထွေထွေ ရေးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရုတ်နဲ့ အိန္ဒိယ၊ ဂန္ဓလရာဇ်နဲ့ မဇ္ဈိမ၊ ပေါက်စီနဲ့ ဆမူဆာ အားပြိုင်ပွဲမျိုးမဟုတ်၊ ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်တွေနဲ့ အာကိုဂျီးတွေ လွန်ဆွဲပွဲမျိုး မဟုတ်ဘဲ ထင်မှတ်မထားတဲ့ ဇာတ်ကြောင်းမျိုးကို သူခင်းသွားခဲ့တယ်။ လူမွဲတို့ ရဲ့ ထွက်ရပ်လမ်းကို မည်းမည်း မှောင်နေတဲ့ ဟာသဉာဏ်မျိုးနဲ့ တင်ပြသွားခဲ့တယ်။ ကျားဖြူရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းနဲ့ အိန္ဒိယရဲ့ ဘဝဇာတ်ခုံ ထွေးရောယှက်တင်ပြီး ရင်နာစရာ ထွေလုံးတွေတစ်အုပ်လုံး ထင်ကျန်ရစ်အောင် လုပ်သွားတဲ့ အိန္ဒိယ ငဘ ဇာတ် လမ်းလို့ ပြောရမလားပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကျားဖြူက ဆရာမောင်ထံ ငဘလို ရိုးသားတဲ့ ဖိုသခွား ခံပြီးရင်းခံ အခံဖက်ကချည်းနေရတဲ့ ဇာတ်ကောင်မျိုးမဟုတ်၊ ထိုးဖောက်မရအောင် ယက်ရှယ်ထားတဲ့ ကြက်အုပ်အသိုင်းအဝိုင်းထဲ က ရအောင် ဖောက်ထွက်တက်တဲ့ ဟာမျိုးတဲ့ ။

ခုစာအုပ်မှာ မျိုးချစ်စိတ် ငယ်ထိပ်တက်ပြီး ချစ်သော အမိမြေ အိန္ဒိယတို့ ၊ လွမ်းမောသာယာ မဇ္ဈိမတို့ တစိုး တစိမှ မပါဘူး။ အာရာဗင်း အ

ဒီဂါရဲ့ အပြောက နောက်ကျော ဓားနဲ့ ထိုးခြင်း၊ ပစ္စည်းအတုအပ လုပ်ခြင်းနဲ့ အကျင့် ပျက်ခြစားခြင်းဆိုတဲ့ ကိစ္စသုံးခုမှာ အိန္ဒိယကို မှီတဲ့ တိုင်းပြည် ဤလောကမြေမဟီမှာ မရှိ၊ တကယ်လို့ အဲဒီ သုံးမျိုးကို သာ အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲလုပ်ခဲ့ရင် အိန္ဒိယဟာ အမြဲ ရွှေတံဆိပ်ချည်း ရနေတော့မှာ တဲ့လေ။

(၅)

သီအိုရီတွေ၊ နိမိတ်ပုံတွေ၊ အလင်္ကာတွေ၊ ဘာသာဗေဒ အဆန်းထင်မှုတွေ၊ အများ တကာတို့ နှင့် မထိုက် တန်အောင် မြင့်မြတ်တော်မူလှသော စာပေသဘောတရားတွေ ဘာမပါဘဲ ခုလိုရေးလည်း ဝတ္ထုဆိုတာ ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လားလို့ ကျားဖြူက ထင်ထင်ရှားရှား ပြသွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီစာအုပ်တွေကို ဘာသာပြန်ရတာ အင်မတီ အင်မတန် ဖရဏ ပီတိ ဝှမ်းဆီထိမတက် ကျေနပ်မိပါကြောင်း။
